

maa allermindst 18,000 □ Men anvendes til fri Passage, naar der skal være tilstrækkelig Facade for de Bygninger, der skulle opføres til begge Sider af Kirken, og denne ikke i altfor høj Grad blive trykket af hine. Til Byggegrunde kan der saaledes kun blive omtrent 17,000 □ Men tilbage eller, som det er blevet udtrykt i Kjøbekontrakten, 16,000 □ Men med Ret til Overfridelse med indtil 10 pCt., idet en nøiere Bestemmelse af Byggearealet maa afhænge af Byggeplanens Detailler.

Saa man ud fra, at dette Byggeareal afhandedes i passende enkelte Parceller, vil man med Hensyn til den sandsynlige Nettoalgsværdi af disse, ikke umiddelbart kunne slutte fra de Priser, som Statskassen i andre Tilfælde har opnaaet ved Salg af Byggeparceller. Disse Priser have selvfølgelig været betingede af forud foretagne Kloak- og Gadeanlæg, der for Kirkepladsens Vedkommende i høj Grad vilde nedsætte Nettoprisen, da Gadearealet efter det Anførte her maa være uforholdsmæssig stort og allermindst blive lig Byggegrundenes samlede Areal. Foruden de saaledes betydelige Udgifter hertil kræver Gjennemførelsen af en hensigtsmæssig Bebyggelsesplan fremdeles Erhvervelsen af forskellige private Eiendomme (ved Store Kongensgade), der maatte nedrives, dels for at forenes med Byggearealet, dels for at tilvejebringe den fornødne Gadeforbindelse, hvilket Sidste saaledes er Tilfældet med den i Kjøbekontrakten omhandlede Eiendom Nr. 258. Hertil kommer endnu, at Pladsens mindre heldige Form medfører en temmelig ringe Dybde af Grundene paa Syd siden, hvilket enten direkte vilde trykke Prisen eller kræve et Arrangement med Nabogrundenes Eier. Men selv med disse meget betydelige Modifikationer tillader Pladsens for Handelsrøret ubekvemme Beliggenhed endnu ikke nogen Sammenligning med de paa heldigere Strøg opnaaede Salgspriser; ligesom selve Grundens Beskaffenhed, der nødvendigvis vilde Pilotering, naturligvis maa medføre en yderligere Forringelse af Byggegrundenes Algsværdi i samme Forhold, som den gjør Bebyggelsen kostbarere. Desuden vilde det ved en af Staten foretagen Uparcellering selvfølgelig staa aldeles usikkert for Kjøberen, hvilken Anvendelse Ruinen tidlig eller sildig i Marenes Løb mulig kunde faae, og Ministeriet maa være enig i, hvad en af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse nedsat Kommission allerede fremhævede i 1852, at ogsaa en saadan Usikkerhed i og for sig nødvendigvis maatte virke meget uheldigt paa de Priser, der kunde opnaas.

Endelig maatte man, hvad en Sammenligning med det stedfundne Salg under Cct angaar, endvidere tage i Betragtning det ikke ganske ubetydelige Rentetab og den Risiko, som en Uparcellering med forudgaaende Anlæg og Arrangementer og succesfulde Salg af omtrent 20 Parceller vilde medføre.

Følge Overveilsen af samtlige disse Forhold har Finantsministeriet ment, at den erholdte Kjøbesum af 100,000 Rb. maatte anses for at udgjøre den Netto-Algsværdi, som Kirkepladsen da havde for Statskassen med det Vilkaar, hvorunder Salg overhovedet kun vilde finde Sted, at Kirkebygningen ikke nedrives. At der samtidig med og knyttet til Tilbudet om Kjøb fremsattes et bindende Tilbud om en saa overordentlig betydelig og almenyttig Gave som Fuldførelsen af den i Statens Eie forblivende Kirkebygning, har selvfølgelig maattet gjøre Gjennemførelsen af Salget saameget ønskeligere for Finantsministeriet; men denne store Gave er ikke bleven betragtet som udgjørende en Del af Kjøbesummen for Pladsen.

Hvad angaar Verdien og det i Ruinen værende Bygningsmateriale, naar den blev solgt til Nedbrydning, har der efter den Maade, hvorpaa Ministeriet som anført har maattet stille sig til Spørgsmaalet om Nedbrydningen, ikke været Anledning for det til at lade foretage nogen Undersøgelse herom, og man kan derfor med Hensyn hertil alene tilføje, at Meningerne om Materialiets Verdi synes tidligere at have været meget delte, idet afbøde Bygningsinspektør Nebeløng saaledes i en af ham i Maret 1852 afgiven Betænkning udtalte, at de i Ruinen værende Sten efter deres Beskaffenhed ikke kunne ventes anvendte i private Bygninger paa anden Maade end som Grundsten, saaledes at Antallet af Kjøbere til disse Sten — om de overhovedet skulde findes — vilde blive meget ringe, hvorhos Udgiften ved Ruinens Borttagelse af ham blev kalkuleret til efter Datidens Arbejdspriser (der beregnedes f. Ex. en Dagløn af 64 à 72 $\text{\$}$) at ville medføre en Besøffning af 50,000 Rb., medens der senere i 1856 fremkom et Tilbud fra Entreprenøren for Anlægget af Kjøbenhavns Vandværk om at betale en Sum af 10,000 Rb., samt bygge en Marmorfontæne paa Pladsen og ryddeliggjøre samme mod at erholde Raadighed over det i Ruinen værende Materiale.

Mulig kunne disse forskellige Meninger forenes paa den Maade, at Nedbrydningen overhovedet kun da kunde betale sig, naar overordentlige Foretagender medførte, at der for Kirkens c. 215,000 Kubikfod Sten fandtes en Anvendelse, som almindelige Forhold ikke vilde tilbyde."

Udvalget skjønner ikke rettere, end at den vedkommende Minister ved denne Transaktion har overfærdet den ved Finantsloven givne Bemyndigelse. Denne Bemyndigelse gif som nævnt ud paa